

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 8. april 2014. god.
Ref. br.: RK 595/14

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI226/13

Podnositelj

Ali Lushaku

**Ocena ustavnosti presude GSK-KPA-A-012/13
Žalbenog veća Kosovske agencije za imovinu (KAI) Vrhovnog suda
Kosova, od 17. aprila 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnositelj zahteva

1. Zahtev je podneo g. Ali Lushaku, sa prebivalištem u Prištini (u daljem tekstu: podnositelj).

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda GSK-KPA-A-012/13 Žalbenog veća Kosovske agencije za imovinu (KAI) Vrhovnog suda Kosova, od 17. aprila 2013. god. (u daljem tekstu: presuda Žalbenog veća KAI), koju je podnositelj primio 5. septembra 2013. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti presude Žalbenog veća KAI, koja je navodno povredila pravo podnositelja zahteva na zaštitu imovine.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo, članu 47 Zakona o Ustavnom sudu i pravilu 56 (2) Poslovnika o radu Ustavnog suda.

Postupak pred Sudom

5. Dana 16. decembra 2013. god., podnositelj je podneo zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 15. januara 2014. god., predsednik je odlukom br. GJR. KI226/13 imenovao sudiju Altay Suroy za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeni od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
7. Dana 30. januara 2014. god., Sud je obavestio podnositelja o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio Vrhovni sud o registraciji zahteva i tražio da obezbedi kopiju povratnice, koja pokazuje kada je presuda Žalbenog veća KAI uručena podnositelju zahteva.
8. Dana 5. februara 2014. god., Vrhovni sud je podneo Sudu povratnicu koja pokazuje da je presuda Žalbenog veća KAI uručena podnositelju zahteva 5. septembra 2013. god.
9. Dana 25. marta 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izvestaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu u punom sastavu neprihvatljivost zahteva.

Činjenice slučaja

10. Dana 1. januara 2007. god., podnositelj je podneo zahtev Kosovskoj agenciji za imovinu (u daljem tekstu: KAI), tražeći priznavanje njegovih prava svojine na poslovnim prostorijama koja se nalazi u Prištini.
11. Dana 6. juna 2012. god., Komisija za imovinske zahteve Kosova KAI (u daljem tekstu: KIZK) je odlukom KPCC-D/C/160 usvojila zahtev kao osnovan.
12. U svojoj odluci, KIZK smatra da je podnositelj zahteva kupio navedenu imovinu od Vojske Jugoslavije u januaru 1999. god. Prema KIZK, ugovor o otkupu je bio

pozitivno verifikovan i samim tim pravo svojine i pravo korišćenja je potvrđeno podnosiocu zahteva.

13. Dana 30. novembra 2012. god., NVO "Majka Tereza" u Prištini (u daljem tekstu: NVO), koja je koristila navedenu imovinu, uložila je žalbu Vrhovnom sudu, Žalbenom veću KAI. NVO tvrdi da podnositelj zahteva nije podneo nijedan valjan dokaz o navodnom pravu svojine, jer ugovor o otkupu, podnet od strane podnosioca zahteva, nije overen od strane nadležnog organa, nije upisan u katastarskim knjigama ili u bilo kojoj imovinsko-stambenoj službi.
14. Dana 17. aprila 2013. god., Žalbeno veće KAI, u svojoj presudi GSK-KPA-A-012/13, odlučilo je da usvoji žalbu NVO kao osnovanu i preinači odluku KIZK-a, KPCC-D/C/160 od 6. juna 2012. god., prilikom čega je zahtev podnosioca odbijen.
15. U svojoj presudi, Žalbeno veće KAI smatra da je odluka KIZK od 6. juna 2012. god., doneta kršenjem materijalnog prava. Žalbeno veće KAI je obrazložilo svoju presudu na sledeći način:

[...]

"KIZK je odlučila da je zahtev osnovan, imajući u vidu da je imovina stečena ugovorom o prenosu imovine zaključenim 21. januara 1999. god. prema Uredbi Zakona o obezbeđivanju stanova za jugoslovensku narodnu armiju, Sl. SFRJ br. 84/90. Cilj ovog zakona je da obezbedi pravni osnov za zadovoljavanje potrebe stanovanja pripadnicima Jugoslovenske narodne armije. U 1999. god., ovaj zakon više nije bio na snazi. Prestao je da važi 1993. god. Ovaj zakon je stavljen van snage Zakonom o imovini Savezne Republike Jugoslavije, SL, SRJ 41/1993. Ovim zakonom je uređeno sticanje, korišćenje i raspolažanje imovinom koja je pripadala Saveznoj Republici, uključujući imovinu koju koriste savezne agencije, kao one koje su bile odgovorne za odbranu. Članom 18 navedenog zakona, propisano je da savezni ministar odbrane u sporazumu sa Saveznom vladom odlučuje o sticanju ili raspolažanju stambenim zgradama, stanovima, garažama i komercijalnim objektima u stambenim zgradama koje koriste savezne agencije odgovorne za odbranu i jugoslovensku vojsku. U ovom slučaju nema dokaza da je sporna imovina, kao prvo, bila korišćena od strane Vojske Jugoslavije."

[...]

Navodi podnosioca

16. Podnositelj zahteva tvrdi povredu člana 46 stav 1 i 3 [Zaštita Imovine] Ustava.
17. Podnositelj zahteva tvrdi da: [...] *"Sud pogrešno zaključuje da nema dokaza da je sporna imovina bila korišćena od strane bivše JNA. Ne stoji ni tvrdnja suda da prodavac nije nadležan organ za sklapanje ugovora. Takođe je pogrešno primenjen i član 4 Zakona o prometu nepokretnosti (SL SFRJ br. 43/1981) jer konvalidacija ugovora ili stavljanje na snagu se vrši u slučajevima kada je prodavac bio vlasnik i kada su ispunjene ugovorne obaveze. Kupoprodajni*

ugovor i dokazi vlasništva prodavca i kupca su verifikovani, što se održava u priloženoj kopiji.”

Prihvatljivost zahteva

18. Kao prvo, kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca zahteva, Sud prvo treba da ispita da li je podnositelj zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovnikom.
19. U tom smislu, Sud se poziva na član 113 stav 7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
20. Pored toga, član 49 Zakona propisuje: *“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnositelj primio sudsku odluku”*.
21. U ovom slučaju, Sud primećuje da je podnositelj zahteva iscrpeo sva delotvorna pravna sredstva prema zakonu. Sud, takođe, primećuje da je podnositelj zahteva primio presudu Žalbenog veća KAI dana 5. septembra 2013. god., i da je podneo svoj zahtev Sudu 16. decembra 2013. god.
22. Dakle, Sud smatra da je podnositelj zahteva ovlašćena stranka i da je iscrpeo sva delotvorna pravna sredstva prema primenjivom zakonu i da je zahtev podnet u roku od četiri meseca.
23. Međutim, Sud mora uzeti u obzir i pravilo 36 Poslovnika, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: (c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.”

“(2) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...] ili

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili

[...], ili

(d) da podnositelj zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.
24. Podnositelj zahteva tvrdi da je presuda Žalbenog veća KAI povredila njegova prava iz člana 46 [Zaštita Imovine] Ustava, navodeći da: [...] *“Sud pogrešno zaključuje da nema dokaza da je sporna imovina bila korišćena od strane bivše JNA. Ne stoji ni tvrdnja suda da prodavac nije nadležan organ za sklapanje ugovora. Takođe je pogrešno primenjen i član 4 Zakona o prometu nepokretnosti (SL SFRJ br. 43/1981) jer konvalidacija ugovora ili stavljanje na snagu se vrši u slučajevima kada je prodavac bio vlasnik i kada su ispunjene ugovorne obaveze. Kupoprodajni ugovor i dokazi vlasništva prodavca i kupca su verifikovani, što se održava u priloženoj kopiji.”*
25. Međutim, podnositelj zahteva ne objašnjava zašto i kako je presuda Žalbenog veća KAI povredila njegova prava garantovana članom 46 Ustava.

26. Ustavni sud ne može da zameni ulogu redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi, *mutatis mutandis*, Garcia Ruiz protiv Španije, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. god.; vidi, takođe slučaj KI70/11 podnosioci zahteva Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. god.). Sama činjenica da podnositelj zahteva nije zadovoljan ishodom postupka u njegovom slučaju, ne pruža mu mogućnost da pokrene argumentovanu tužbu o povredi njegovih prava garantovanih Ustavom. Sud primećuje da je podnositelj zahteva imao brojne mogućnosti da predstavi svoj slučaj pred redovnim sudovima.
27. U tom smislu, Sud može samo da razmotri da li su dokazi bili predstavljeni na pravilan način i da li su postupci uopšte, gledano u njihovoj celini, bili sprovedeni na takav način da je podnositelj zahteva imao pravično suđenje (Vidi između ostalog slučaj Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva zahtev br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima, usvojen 10. jula 1991. god.).
28. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje dano u presudi Žalbenog veća KAI jasno i nakon razmatranja svih postupaka, Sud je takođe našao da postupci pred Žalbenim većem KAI nisu bili nepravični i proizvoljni (Vidi, *mutatis mutandis*, Shub protiv Litvanije, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. god.).
29. Na osnovu gore navedenih razloga, Sud smatra da činjenice iznete od strane podnositelja zahteva ni na jedan način ne opravdavaju navodnu povredu ustavnog prava na koju se poziva podnositelj zahteva i podnositelj zahteva nije dovoljno potkrepeo svoju tvrdnju.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa pravilom 36 (2) b) i d) Poslovnika, dana 25. marta 2014. god. jednoglasno:

ODLUČUJE

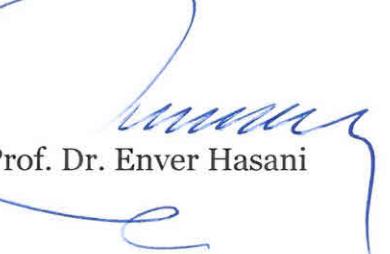
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvativim;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20 stavom 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. Dr. Enver Hasani

